

ΔΑΒΙΔ ΚΑΙ ΓΟΛΙΑΘ

(Βοήθημα: Συντροφιά με τον Χριστό)

Αν παλαίψουνε δυο άνθρωποι, ένας μικρός και ένας πολύ μεγάλος και δυνατός, ποιος νομίζετε ότι θα κερδίσει; ... Σήμερα θα σας πω την ιστορία ενός παιδιού που νίκησε έναν πολύ δυνατό γίγαντα!

Τα πολύ παλιά χρόνια ζούσε ο βασιλιάς των Ισραηλιτών Σαούλ, που ήταν πολύ στενοχωρημένος και άρρωστος. Κανείς γιατρός δεν μπορούσε να τον κάνει καλά. Τότε κάποιος υπηρέτης του του είπε:

- Βασιλιά, έχω ακούσει για κάποιο παιδί, τον Δαβίδ, που παίζει ένα μουσικό όργανο, τη λύρα. Παίζει τόσο όμορφα που σε κάνει να ξεχνάς κάθε λύπη σου.

Έστειλε λοιπόν διαταγή ο Σαούλ να φέρουν μπροστά του τον Δαβίδ. Ο Δαβίδ ήταν ένα παιδί πολύ όμορφο και έξυπνο. Όταν άρχισε να παίζει τη λύρα του, πράγματι ο βασιλιάς γινότανε καλά και ξεχνούσε τη λύπη του και ηρεμούσε. Τόσο όμορφα και γλυκά έπαιζε!

Όμως εκείνες τις μέρες ξέσπασε ένας πόλεμος: Κάποιος λαός, οι Φιλισταίοι που ήταν πολύ άγριοι, ήθελαν να σκοτώσουν τους Ισραηλίτες. Έτσι ο Σαούλ σαν βασιλιάς που ήταν έτρεξε κι αυτός να πολεμήσει. Ο Δαβίδ επειδή ήταν ακόμα παιδί δεν μπορούσε να πάει στον πόλεμο κι έτσι βοηθούσε τον πατέρα του με τα πρόβατα που είχαν. Μετά από λίγες μέρες ο πατέρας του Δαβίδ, τον φώναξε και του είπε:

- Πάρε αυτά τα ψωμιά και αυτό το τυρί και πήγαινε στο μέρος που γίνεται η μάχη, γιατί τα μεγαλύτερα αδέρφια σου είναι στρατιώτες και πολεμάνε. Δώσε τους τα φαγητά και ρώτησέ τους αν είναι καλά.

Πράγματι ο Δαβίδ πήρε τα πράγματα και ξεκίνησε. Όταν έφτασε στο μέρος της μάχης βρήκε τα αδέρφια του και τους ρώτησε αν είναι καλά. Εκείνη όμως τη στιγμή ακούστηκε μια άγρια φωνή:

- Ε, Ισραηλίτες. Αν είσατε γενναίοι στείλτε έναν να πολεμήσει μαζί μου. Αν κερδίσει τότε όλοι οι Φιλισταίοι θα γίνουν σκλάβοι σας και θα παραδοθούν. Αν όμως κερδίσω εγώ, όλοι εσείς θα γίνετε δικοί μας σκλάβοι.

Αυτός που μιλούσε ήταν ο Γολιάθ, ένας τεράστιος άνθρωπος, ψηλός σαν ένας γίγαντας. Ήτανε τρία μέτρα ψηλός! (δείχνουμε στα παιδιά πόσο ψηλός ήταν). Φορούσε μια πολύ γερή πανοπλία και κρατούσε ένα τεράστιο και χοντρό ακόντιο. Ήταν πάρα πολύ δυνατός και άγριος. Συνέχιζε να φωνάζει και να κοροϊδεύει τους Ισραηλίτες.

Όλοι οι στρατιώτες του Σαούλ φοβήθηκαν τον Γολιάθ και κρύφτηκαν. Κανείς δεν τολμούσε να τα βάλει με τον γίγαντα αυτό. Όμως ο Δαβίδ ξαφνιασμένος ρώτησε:

- Μα ποιος είναι αυτός που τολμάει να μιλάει έτσι και να ντροπιάζει τον στρατό του Σαούλ που πιστεύει στον αληθινό Θεό; Κανένας δεν πρέπει να χάνει το θάρρος του εξαιτίας αυτού του άπιστου και ασεβή Φιλισταίου. Έτσι παρουσιάστηκε μπροστά στον Σαούλ και του είπε:

- Θα πάω εγώ να πολεμήσω με τον Γολιάθ!

- Μα δεν μπορείς να πας εσύ, είπε ο βασιλιάς. Εσύ είσαι ένα μικρό παιδί, ενώ αυτός είναι μεγάλος και δυνατός άντρας και πολεμάει πολλά χρόνια.

- Όχι βασιλιά, απάντησε ο Δαβίδ. Όταν έβοσκα τα πρόβατα του πατέρα μου και ερχόταν καμιά αρκούδα για να μου φάει κανένα πρόβατο, εγώ έτρεχα από πίσω και τις σκότωνα τις αρκούδες, γλιτώνοντας τα πρόβατα. Κάποτε μάλιστα, όρμηξε ένα λιοντάρι πάνω μου και εγώ το άρπαξα από τη χαιτή του, το χτύπησα και το σκότωνα. Αφού ο Θεός με γλύτωσε από τα νύχια του λιονταριού και της

αρκούδας, Αυτός θα με γλιτώσει και από τα χέρια του Γολιάθ που τολμάει να μιλάει άσχημα στους στρατιώτες μας, που πιστεύουν σε Αυτόν, τον αληθινό Θεό.

Τότε ο βασιλιάς Σαούλ πείστηκε και είπε στον Δαβίδ:

- Εντάξει, πήγαινε και ο Θεός να είναι μαζί σου.

Έδωσε όμως διαταγή να φορέσουν στον Δαβίδ τη δική του βασιλική πανοπλία και το σπαθί του. Όμως ήταν τόσο μεγάλα και βαριά που ο Δαβίδ δεν μπορούσε ούτε να περπατήσει!

- Δεν μπορώ να την φοράω αυτήν την πανοπλία. Είπε και την έβγαλε από πάνω του. Πήρε τότε τη σφεντόνα του, διάλεξε μερικές λείες πέτρες από το ποτάμι και παρουσιάστηκε μπροστά στον Γολιάθ. Ο Γολιάθ, μόλις είδε τον Δαβίδ, έβαλε τα γέλια και άρχισε να κοροϊδεύει:

- Για σκυλί με πέρασες και ήρθες να με πολεμήσεις με πέτρες και ξύλα; Άμα σε πιάσω στα χέρια μου θα σε κάνω κομμάτια και θα σε δώσω στα άγρια θηρία να σε φάνε.

Τότε ο Δαβίδ του είπε:

- Εσύ έρχεσαι εναντίον μου με σπαθί και ακόντιο. Εγώ όμως έρχομαι εναντίον σου στο όνομα του παντοδύναμου Θεού που όλοι εμείς πιστεύουμε και ξέρουμε ότι είναι αληθινός. Αυτός θα με βοηθήσει να σε νικήσω. Έτσι όλος ο κόσμος θα μάθει πως ο δικός μας Θεός είναι ο μόνος αληθινός και πως δεν έχει ανάγκη από σπαθιά και ακόντια για να μας χαρίσει τη νίκη. Αυτός θα μας κάνει να σας κερδίσουμε.

Αφού τα είπε αυτά, ο Δαβίδ προχώρησε γρήγορα μπροστά. Έβγαλε μια πέτρα από το σακούλι του, την έβαλε στη σφεντόνα και την πέταξε με δύναμη ενάντια στον Γολιάθ. Τότε η πέτρα χτύπησε με δύναμη το μέτωπό του και ο γίγαντας έπεσε με το πρόσωπο στη γη νεκρός!

Όταν είδαν οι Φιλιισταίοι ότι ένα μικρό παιδί σκότωσε τον καλύτερο και πιο δυνατό πολεμιστή τους, άρχισαν να τρέχουν για να σωθούν. Κι έτσι οι Ισραηλίτες νίκησαν χάρη στον Δαβίδ!

- Πώς κατάφερε παιδιά και νίκησε ο Δαβίδ;

- Ήταν πολύ πιστός στον Θεό και αυτό τον έκανε πολύ γενναίο. Ήξερε πως ό,τι και να γίνει ο Θεός θα τον βοηθούσε, άρα δεν είχε σημασία που ήταν μικρός και χωρίς όπλα. Η πίστη στον Θεό ήταν το όπλο του Δαβίδ.

Ο Δαβίδ, όπως είπαμε στην αρχή, τραγουδούσε και έπαιζε τη λύρα του πολύ ωραία. Όταν μεγάλωσε, έγραψε τους πιο όμορφους ψαλμούς για τον Θεό. Είναι τόσο όμορφοι που τους διαβάζουμε και τους ψάλλουμε ακόμα και σήμερα στην Εκκλησία μας.